

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. C.
przeciwko M. C.
o rozwód,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2019 r.,
na skutek skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 lutego 2016 r., sygn. akt I C (...),

**odrzuca skargę i zasądza od pozwanego na rzecz powódki
kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy w K. rozwiązał przez rozwód małżeństwo A. C. oraz M. C., ustalając, że winę za rozkład pożycia małżeńskiego ponosi M. C. i zasądzając od niego na rzecz A. C. alimenty.

Postanowieniem z dnia 27 września 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił apelację pozwanego.

Od tego wyroku oraz od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 kwietnia 2017 r. oddalającego zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 stycznia 2017 r. oddalającego wniosek o przywrócenie

terminu do wniesienia apelacji od wyroku rozwodowego skarżący wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda. W wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Skarżący nie powołał w skardze kwalifikowanych podstaw jej dopuszczalności, a poza tym nie objął zaskarżeniem samego wyroku orzekającego rozwód, gdyż uczynił to tylko formalnie, nie wytaczając przeciwko niemu – jako orzeczeniu co do istoty – żadnych zarzutów *in merito*. Wszystkie zarzuty sformułowane w skardze mają charakter formalny.

W końcu należy zaznaczyć, że po wejściu w życie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.) i wprowadzeniem do porządku prawnego skargi nadzwyczajnej strona – aby skutecznie wnieść skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – musi wcześniej wystąpić do uprawnionego podmiotu z wnioskiem o złożenie skargi nadzwyczajnej. Jeżeli tego nie uczyniła, skarga na podstawie art. 424¹ k.p.c. jest niedopuszczalna, co dotyczy także skarg wniesionych przed wejściem w życie ustawy o Sądzie Najwyższym (por. np. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2019 r., II CNP 2/18, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.), o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 424¹², art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

